

Sygn. akt IV W 1019/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w W. w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Kowalczyk

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

przy udziale oskarżyciela publicznego: J. W.

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 02 grudnia 2015 r.

sprawy **P. L.**

syna Z. i A. z d. Górską

ur. (...) w W.

obwinionego o to, że:

W dniu 05 stycznia 2015 r. ok. godz. 14:10 w W. przy ul. (...), kierując samochodem marki K. o nr rej (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” i zaparkował wyżej wymieniony pojazd w strefie jego obowiązywania, na chodniku z dala od krawędzi jezdni.

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 28 ust. 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 poz. 1393) oraz art. 97 k.w. w zw. z art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. /Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 508 z późn. zm./

orzeka

I. Obwinionego **P. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 97 k.w. w zw. z art. z § 28 ust. 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych w zw. z art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. skazuje go, a na podstawie art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych);

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 zł (sto trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem opłaty.

W 1019/15 Sygn. akt IV W 1019/15

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 stycznia 2015 r. około godz. 14.10 funkcjonariusze Straży Miejskiej M. K. i E. P. pełniąc służbę na terenie dzielnicy P. w W. na ulicy (...) ujawnili wykroczenie polegające na tym, iż kierujący pojazdem marki K. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” i zaparkował pojazd w strefie obowiązywania

w/w znaku, na chodniku dodatkowo z dala od krawędzi jezdni naruszając w ten sposób dyspozycję art. 92 § 1 k.w. i art.97 kw.

W trakcie interwencji podjętej przez w/w funkcjonariuszy Straży Miejskiej na miejscu ujawnionego wykroczenia do funkcjonariuszy podszedł obwiniony P. L., który stwierdził, iż patrol który dzień wcześniej podejmował wobec niego w tym samym miejscu interwencję dotyczącą parkowania w/w samochodu zachowywał się normalnie i pouczył go tylko, a interweniujący w dniu dzisiejszym S. Miejski zajmują się nie tym co trzeba, a on nie ma czasu i ochoty z nimi rozmawiać. Obwiniony stwierdził, iż sam przyjdzie do siedziby Straży Miejskiej i wyjaśni zaistniałą sytuację po czym oddalił się z miejsca interwencji. Strażnicy Miejski dokończyli interwencję, a w związku z oddaleniem się obwinionego wystawili druk wezwania do stawienia się w siedzibie Straży Miejskiej VI Oddział (...) ul. (...) w W. i pozostawili wezwanie za wycieraczką przedniej szyby samochodu K. nr rej. (...).

Funkcjonariusze Straży Miejskiej M. K. i E. P. rzeczywiście w dniu poprzednim tj. 04.01.2015r. także ujawnili to samo wykroczenie popełnione przez kierowcę przedmiotowego samochodu, w tym samym miejscu- wówczas również podszedł do nich obwiniony P. L., tego dnia został jednak tylko pouczony o popełnionym wykroczeniu i poproszony o przepakowanie pojazdu, co też niezwłocznie uczynił dlatego też nie stosowano wobec niego postępowania mandatowego.

W dniu 06.01.2015r. do siedziby Straży Miejskiej na ul. (...) w W. ok. godz. 07:30 zgłosił się obwiniony P. L. okazując dowód osobisty seria (...) oraz przyznając się do zaparkowania w dniu 05.01.2015r. samochodu K. nr rej. (...) w strefie obowiązywania znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” i na chodniku z dala od krawędzi jezdni. Na obwinionego został nałożony mandat karny kredytowy w wysokości 200 złotych i 2 punkty karne. Obwiniony skorzystał z prawa i odmówił przyjęcia mandatu, został pouczony że sprawa zostanie skierowana do sądu. Pouczony o prawach, odmówił złożenia wyjaśnień do protokołu. (k.4)

W dniu 10 maja 2015 r. Straż Miejska m. st. W. skierowała do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. wniosek o ukaranie P. L. jako obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 k.w w zw. z § 28 ust. 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 poz. 1393) oraz art. 97 k.w. w zw. z art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. /Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 508 z późn. zm./.

Obwiniony P. L. figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, jak wynika z nadesłanej informacji karany mandatami za spowodowanie kolizji drogowej oraz niestosowanie się do znaków C-1 do C12 (k.30). Nie karany za przestępstwa (k.29).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: M. K., E. P., a także notatki urzędowej (k. 1, 4), wezwania do stawienia się (k. 2), dokumentacji fotograficznej (k. 3), informacji z K. (k.29), informacji z (...) (k. 30), wyjaśnień obwinionego (k. 38).

W trakcie czynności wyjaśniających Straż Miejska m. st. W. w trybie art. 54 § 7 k.p.w. odstąpiła od przesłuchania w charakterze osoby podejrzanej P. L., z uwagi na skorzystanie przez w/w z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień (k.4)

Obwiniony P. L. w trakcie rozprawy głównej przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że sytuacja która miała miejsce jest sytuacja bardzo powszechna ze strony Straży Miejskiej. Jak twierdził, żona przeprowadzała remont lokalu, pomagał jej w tym, przywiózł materiały potrzebne do remontu, bardzo ciężkie dlatego zaparkował w tym miejscu pojazd i był w trakcie wypakowywania towaru, gdy pojawił się S. Miejski. Jak twierdził, żona parę dni wcześniej też parkowała w tym miejscu samochód i S. Miejski odstąpił od nałożenia mandatu, więc liczył, że i tym razem S. Miejski będzie wyrozumiały i udzieli mu upomnienia. Jak podkreślił w poprzednich sytuacjach dochodziło do polubownego załatwienia sytuacji.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego sąd uznał za wiarygodne jedynie co do okoliczności, iż w dniu 05 stycznia 2015 r. na ulicy (...) kierując pojazdem marki K. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” i zaparkował pojazd w strefie obowiązywania w/w znaku oraz na chodniku z dala od krawędzi jezdni. W powyższym zakresie wyjaśnienia korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, dokumentacją fotograficzną, zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków, notatka urzędową sporządzona na okoliczności stawiennictwa obwinionego w dniu 06.01.2015r. w siedzibie Straży Miejskiej.

Natomiast sąd za niewiarygodne uznał wyjaśnienia obwinionego, iż powodem zaparkowania pojazdu w miejscu ujawnienia wykroczenia była konieczność dostarczenia materiałów w związku z remontem lokalu żony i właśnie w momencie wypakowywania materiałów z samochodu S. Miejscy podjęli wobec niego przedmiotową interwencję. Powyższe twierdzenia w ocenie sądu są przyjętą przez obwinionego linią obrony która w realiach przedmiotowej sprawy nie mogła się ostać. Twierdzenia obwinionego nie wytrzymują w powyższym zakresie konfrontacji z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, którzy dobrze pamiętali okoliczności interwencji podjętej wobec obwinionego oraz z dokumentacją fotograficzną pojazdu obwinionego, która podważa jego twierdzenia.

Dokonując ustaleń faktycznych sąd oparł się na pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, w tym w szczególności na zeznaniach świadków tj. funkcjonariuszy Straży Miejskiej którzy w ramach swoich obowiązków służbowych podjęli interwencje wobec ujawnienia wykroczenia. W ocenie sądu w złożonych zeznaniach świadkowie: M. K., E. P. w sposób w pełni obiektywny i spójny wewnątrznie odtworzyli okoliczności przedmiotowego zdarzenia tak jak je zapamiętali. Sąd nie dostrzegł w zeznaniach w/w świadków jakichkolwiek przejawów bezpodstawnego posądzania obwinionego o zachowanie którego się nie dopuścił, przeciwnie w/w świadkowie jednoznacznie i konsekwentnie przedstawili okoliczności przeprowadzanej interwencji.

Pozostałe dowody zgromadzone w sprawie, w szczególności w postaci dokumentacji zabezpieczonej na potrzeby niniejszego postępowania, sąd uwzględnił przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania zawartej w nich treści.

W świetle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie sąd uznał, iż wina obwinionego P. L. odnośnie przypisanego mu w wyroku czynu nie budzi żadnych wątpliwości, a obwiniony swoim zachowaniem do którego przyznał się także przed sądem, a polegającym na zaparkowaniu w dniu 05.01.2015r. samochodu K. nr rej. (...) w strefie obowiązywania znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” i na chodniku z dala od krawędzi jezdni - wypełnił ustawowe znamiona wykroczenia art. 92 § 1 k.w w zw. z § 28 ust. 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31.07.2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170 poz. 1393) oraz art. 97 k.w. w zw. z art. 47 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 r. /Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 508 z późn. zm./.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą sąd potraktował uprzednią karalność obwinionego za wykroczenia drogowe (informacja z (...) k. 30).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył obwinionemu karę 250 złotych grzywny, uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również realizującą swoje w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę obwinionego, ponadto za sprawiedliwą w odczuciu społecznym. W ocenie Sądu orzeczona grzywna uwzględnia również, zgodnie z art.24 § 3 k.w. sytuację majątkową, rodzinną obwinionego oraz jego możliwości zarobkowe. Obwiniony jak twierdzi pomaga żonie w prowadzeniu działalności gospodarczej w postaci kosmetyka, fitness –spa przy ul. (...) w W., użytkuje dwa samochody żony w tej sytuacji, zapłata grzywny w wysokości 250 złotych jest dla niego w pełni możliwa i z pewnością nie zagraża egzystencji obwinionego, ani jego rodziny. Orzeczona kara uświadomi obwinionemu wagę i znaczenie naruszonych przez niego przepisów oraz konieczność, a zarazem nieuchronność poniesienia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Tym samym zostaną spełnione określone w art. 33 § 1 k.w. cele kary.

O kosztach postępowania sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z art. 627 k.p.k. uznając, iż obecna sytuacja majątkowa i finansowa obwinionego, nie uzasadnia zwolnienia go od obowiązku ich poniesienia.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.